

Svmma Juris Canonici

Comprehensa Tribus Partibus In Qva Distincte Et Svccincte Explicantur,
quæ ad personas, negotia, & iudicia Ecclesiastica ex Canonum præscripto,
pertinent

De Personis Ecclesiasticis, Earumque statu, Dignitate, munere, &
Immunitate

Strein, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1658

§. 10. De transitu in alium Ordinem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61816](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61816)

obstantibus fieri potest, ut partialiter, seu secundum quid cum Religioso dispensetur, ut V. g. nõ teneatur obedire in iis, quæ ad studia pertinent, vel curam pauperum, & similia. *V. Suar. III. de Relig. l. 10. c. ult. Roder. To. 1. Q. 24. ar. 1. Barb. in c. Cum ad monast. de statu Mon. cum al. quos citat.*

§. X.

De transitu ex uno Ordine in alium.

I. **C**uilibet Religioso licet ad Ordinem astrictiorem, transire, quamvis non obtenta à Prælatis suis licentia, modo eam petiverit. *c. Licet de Regular. est. que communis DD. sententia, sed citatum caput exigit, ut zelo sanctioris vitæ fiat. Unde hic dubitatur de pluribus. 1. De Canonicis Regularibus. 2. De Conversis, & Oblatis. 3. De Monialibus. De Canonicis dubium oritur ex c. Mandamus 2. c. 1. Nullus 19. q. 3. Mandamus, aut Vrbanus II. Papa, ne quis Canonicus regulariter professus, monachus efficiatur. Concilium Eduense sub Greg. VII. Nullus Abbas, vel Monachus canonicos regulares à proposito professionis Canonice revocare, & ad monasticum habitum transibendo, suscipere audeat. Verùm hisce lucem adfert c. Statuimus. Vbi Urbanus II. Abbati S. Ruffini scribit, Statuimus ne professionis Canonice quisquam alicuius levitatis instinctu, vel districtioris religionis obtentu ex eodem claustro audeat sine patris & totius Congregationis permissione recedere. In vetusto Codice legitur *Sine patris totius Congregat. Quod autem dicitur, non licere sine permissione recedere, intelligendum est iux-**

ta declarationem capitis. Licet de Regularib. Ut nimirum licentia petatur, quam si neget Prælatus, quod non debet, satisfacisse censetur obligationi, & conscientie suæ transiturus. Suar. IV. de Rel. 3 c. 8. Conversos, & oblatos ad strictiorem Ordinem migrare posse, quamvis neget Angelica, Taberna, & alii quidam, ex paritate rationis liquet. Nec obitate debet, quod fervorum instar se Ordini manciparunt, quia etiam profesti tradunt se, non tamen insolubiliter, sed secundum mentem, & intellectum Iuris Canonici. c. Non est de Regularib. Roderic. III. Q. 21. artic. 2. Suar. Tom. IV. de Relig. 13 c. 10. num. 1.

De Monialibus affirmant, qui post Concilium Trid. scripserunt, multi apud *Barbosam in Comm. ad c. Licet*, qui simul notat, quamvis eiusmodi transitus in casibus à Iure permissis fieri possit auctoritate Episcopi, & superioris, Sacram Congregationem tamen velle, à se ut licentia petatur. Ex quo colligitur, non licere, aut concedi nisi quatuor adiectis conditionibus. *Prima est*, ut antequam exeat, aliud Monasterium sit paratum, in quo benevolè recipiatur. *Secunda*, ut dotem consuetam perfoluat. *Tertia*, ut Spes illi auferatur redeundi ad prius Monasteriũ. *Quarta*, ut translatio fiat comitantibus matronis consanguineis recta via absque diverticulo, ac nullibi pernoctetur, nisi causa hospitii, idque apud honestas personas.

Verùm quid de Prælatis, adeoque ipsis Generalibus dicendum. Non aliud, quam æquè illis, atque aliis licere transitũ ad Ordinem strictiorem, modo licentiam petant. Exempti à Pontifice petent, quocumque ibunt; negante manebunt; alii à suis

fuis Superioribus petere debent. At, *in-quis*, privilegium concessum est quibusdā Ordinibus, ne liceat ad alium Ordinem transire. Prohibetur nimirum transitus, qui temere, & cum notabili iactura Ordinis fieret. Si tamen in aliquo privilegio addatur, non posse quemquam transire non obtenta licentia Prælati, ea omninò impetranda erit: nec facile negant Prælati, ne summi Pontificis indignationem incurrant. Et falsum est Glossæ Glossæ, in foro exteriori tantum excusari à peccato, qui ad alium Ordinem abeunt. *Roder. 3. Q. 52. art. 18.*

II. Causæ mutandi Ordinem variæ esse possunt, ut 1. Valetudo, aut debilitas. 2. Naturæ aversio, & horror. 3. odium, vel invidia cohabitantium. 4. Neccesitas parentum, cui subveniendum. 5. si quis male, & indignè tractetur, quod à morosis quibusdam Superioribus fieri notat, & vituperat *Rodericus Tomo 3. p. 52. artic. 2.* Denique si infamatus sit, ideoque in perpetuo mœore victurus videatur. Potissima omnium vitæ sanctioris desiderium. *Azor. 1. l. 12. c. 14. Q. 8. Suar. 4. de Rel. l. 3. c. 9 & 11. Roder. l. cit. art. 3. 8. 9. Less. c. 41. D. 13. num. 102. Dsana Par. 3. tr. 2. Resol. 43.*

III. Cùm plures sint, à quo Superiore petenda sit licentia transeundi ad strictiorem Ordinem, non satis liquet. Ac Primò quidem, nisi aliud in Ordine statutum sit, de Monachis loquendo putem, licentiam dare posse etiam Guardianos, Custodes, & his Provinciales, Provincialibus verò ipsum Generalem *Barb. in c. Licet de Regular. Suar. lib. cit. c. 10. num. 29. Silo. V. Religio. §. 4. num. 2.*

In Societate nostra cautum est, ne quis

ad alium Ordinem præterquam Carthusianorum, nisi de expressa licentia Præpositi Generalis, vel summi Pontificis transeat: Aliter facientes excommunicantur. Item si quis obtenta licentia vel ad sæculum redeat, vel laxiorem Ordinem ingressus fuerit, tanquam Apostata puniri potest. *Compend. Prævil. Soc. Iesu. V. Apostata. n. 9 & 10.*

Secundò cùm transitus petitur ab Ordine æquali ad alium æqualem cum legitima causa, licentiam non tantum mediati, sed etià immediati, ut Guardiani, & Priores aliiq̃ Prælati Conventuales de consilio & consensu sui Conventus, præstare possunt. Si verò absque legitima causa petatur, à summo Pontifice impetranda venia erit. *Abb. in c. Non est dubium n. 6.*

Tertiò Idem dicendum, si ad laxiorem Ordinem absque legitima causa transeundum sit, ut post alios *Sanchez docet l. 6. c. 7. nu. 1.* Neque enim in conscientia tutus esse potest Religiosus, qui absque ulla causa Ordinem, & professionem suam mutare cogitat. Quà ob causam nec summus Pontifex eiusmodi licentiam facile dabit.

Quartò Cùm legitima causa subest, etiam Prælati Papa inferior licentiam dare potest transeundi ad Ordinem laxiorem, licet facilis ad summum Pontificem aditus foret. *Bald. Conf. 131. lib. 1. Tuschus V. Translatio Conclus. 365.* Quod autem dicitur in *Extravag. Viam Ambitiosa & Concilium Tridentinum Sess. 25. cap. 19.* ut nemo Regularis cuiuscunque facultatis vigore transferatur ad Ordinem laxiorem, intelligitur, id non faciendum absque rationabili causa, eiusque discussione, ut olim fiebat. Hinc Congregatio Cardinal. addit, non per-

mittendum esse transitum, nisi cognita causa, & vitæ, ac morum ratione perspecta, idque ex approbatione Capituli. *V. Azor. To. 1. l. 12. c. 14. Q. 8. Diana Par. 3. Tr. 2. Resol. 42.*

IV. In prædicto transitu non attenditur, utra Religio perfectior, sed utra secūdum communem æstimationem arctior, aut rigidior sit. Patet ex verbis *cap. Licet. Vi vitam duceret arctiorem.* Idem *ex c. 1. 20. Q. 4. colligitur, ubi Concil. Triburien. se Virgines sacræ (de viris idem intellige) si pro lucro animæ suæ propter districtiorem vitam ad aliud monasterium pergere disposuerint, ibidemque manere, synodus concedit.* Equidem communi iudicio Carthusianorum Religio strictissima censetur propter solitudinem, silentium, & prolixam psalmodiam: nihilominus Minimi superant, quoad abstinentiam, quia nec ova nec lactinia admittunt. Atque ita Minimorum Ordinem superare Carthusianos quoad rigorem multis probat *Riccus. l. 8. c. 7.* Ac proinde licitum esse Carthusianis, & quibuscunque aliis transire ad Minimos, ut habetur in literis *Iulii II. & Leonis X. Roder. 111. Q. 52. art. 18. & 19.* ubi à Carthusianis ad Prædicatores transitum permitti ex Navarro tradit.

V. Iure speciali prohibetur transitus Ordinum Mendicantium ad Ordines monachorum non Mendicantium, sine expressa licentia Papæ, Carthusia excepta. *Extrav. Ambitiosa quæ est Martini V.* Additur pœna excommunicationis latæ sententiæ Pontifici reservatæ, quam incurrunnt tam recipientes, quàm recepti. Imò dispensare non posse Ordinum Mendicantium Prælatos, docet *Rodericus Q.*

52. nu. 15. Voluit enim summus Pontifex conservationem Ordinum Mendicantium stabilire, ut patet ex tenore *Extrav. citata.* Nec ullo modo permittitur transitus ad Clericatum, ut ex eadem *Extrav. & quadam Clement.* quæ est *prima de Regularibus*, constat. Verùm intelligenda sunt hæc omnia non de Novitiis Ordinum, sed solis Professis, excepta Societate Iesu ubi in eiusmodi pati passu incedunt, qui absoluta probatione Vota simplicia emiserunt.

DIXI *Carthusia excepta*: quam si peccat quisquam zelo arctioris vitæ, Superiores non modò possunt, sed etiam debent sub peccato mortali licentiam dare. Si absque causa negent, vel tergiversentur, illis omisis licet propositum suum exequi. Quia in re tamen utrimque cum moderatione agendum est, ut latius explicat *Barbosa in c. Ne religiosi & Lessius c. 41. D. 13.* qui simul monet observandum, Si aliquis Mendicantium transeat ad Carthusianos, vel alium Ordinem Mendicantium, etiam cum summi Pontificis licentiâ, inhabilem fieri ad omnes Dignitates, & beneficia intra vel extra Ordinem obtinenda: item ad curam animarum, & ad omnia officia etiam nomine Vicario: catere item loco, voce activa, & passiva in Capitulo, ut patet ex *Clem. prima.* Denique generatim omnes Religiosos translatos ad alium Ordinem etiã arctiorem esse incapaces beneficiorum sæcularium, quamvis curata sint, debereque perpetuò manere in claustris sub obedientia Prælati. Ita *Conc. Trid. statuit Sess. 14. c. 11.* Vbi tamen Congregatio declarat, omnes cuiuscunque religionis translatos legitime ad Carthusianos, posse a-

pud

ad illos Priores in Claustro, & extra illud procuratores fieri: Item à Prælati licentiam dari posse translato standi ad modicum tempus extra Claustrum causa prædicationis, vel audiendi confessiones Quæ in re ut faciem, & benignum se præbeat superior, injuncti muneris obligatio suadet, quæ non est austeritatis, sed charitatis. *V. Anton. Perez. in Reg. S. Bened. c. 64.*

VI. Translatus ad alium Ordinem in eo debet præmissio probationis tempore de novo professionem edere. *Barb. in c. Licet. & Conc. Tr. Sess. 25. c. 16.* Cum enim Ordinis novi, bonis ac privilegiis frui velit, ea præstare debet, quæ eum possunt capacem reddere Idem dicendum de illo, qui translatus est, ut Prælati fiat. Unde sequitur, ut simili modo locum postremum in Choro, & Capitulo occupet, ne aliis Prælati in superbiam, & laqueum diaboli incidat.

VII. Bona temporalia primo Monasterio manebunt, ne quidem usufructu excepto: quæ verò in posterum lucrabitur, posteriori cedent *Navar. in c. non dicitur. 12. q. 2. & alii. ab Azorio, & Barb. citati. quin etiam Navar. cenlet, Religiosum ita translatum ne quidem deferre secum posse, quæ vel perdonationem vel propriam industriam acquisivit: quia licet ejusmodi transitus à Jure permittitur, sine damno Ordinis, & Monasterii fieri debet. Quod manu scripta attinet melius cum Valero sentit Diana conferre secum posse, ut libros quoque à se compositos, quia sunt proprii ingenii, & laboris fructus: nisi particulari aliquo statuto prohibeatur. *Tuschus V. Monachus Concl. 322.**

VIII. Qui vel non recipitur in alio Or-

dine, vel ante professionem dimittitur, redire & recipi debet à priori Ordine, quia nõ est dimissus simpliciter, sed sub conditione, ut alium Ordinem ingrediat: Non rediens pro Apostata habendus est. *Silv. V. Religio IV. q. 5. Miranda t. 1. q. 31. art. 18. Sanchez. l. 6. c. 7. n. 30.*

§ XI.

De ejectis & fugitivis.

I. **M**Os olim fuit, improbos & incorrigibiles Monachos ejiciendi ex Monasterio, ut tali ignominia, & consociatis illi ærumnis emendati ad bonam mentem cum filio prodigo redirent. Hunc morem antiqui Canones non damnant, ut videre est in *c. ult. de Regular. & c. Cum ad Monasterium. de statu Monach. Hieron. rela. in c. Resecanda. 24. p. 3. Resecandæ, inquit, sunt putridæ carnes, & scabiosa ovis à caulis repellenda. V. Caram. in Reg. S. Bened. disp. 136. n. 1758. At Congregatio Conc. Trid. Sess. 5. c. 14. Declar. n. 3. aliter statuit, prohibens, ne in posterum regularium quisquam ejiciatur à Monasterio, etiam si sit incorrigibilis: sed peccantes à Superioribus ignominia carceris castigentur, & acrius etiam, si opus fuerit, pro modo delictorum puniantur. Paulo aliter Congregatio Regularium An. 1624. ejici posse, qui verè incorrigibiles sunt, servatis conditionibus illis, quas in Bullario Urbani VIII. reperies. Hæc ubique si observarentur minor esset vagabundorum fratrum numerus, cessarentque innumera quæstiones, quæ propter id genus ejectos, & fugitivos Monachos moveri solent. *Perez. in Reg. S. Bened.**